

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/42/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216738
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312216738.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členov senátu JUDr. Borisa Minksa a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 26. novembra 2013 č. k. 14C/341/2012-40, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., § 41 ods. 1, 2 písm. c) d) a i), § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. a uviedol, že navrhovateľ sa v danej veci domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým bol Okresný súd Levice. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý dňa 12. 11. 2008 doručil Okresnému súdu Levice žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd dňa 07. 01. 2009 v predmetnej veci vydal poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Nahliadnutím do Spr 1001/12 súd zistil, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku odporcovi dňa 25. 09. 2012. V predmetnej veci sa navrhovateľ domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je citovaným zákonom koncipovaná ako zodpovednosť objektívna (podľa § 3 ods. 2 zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť). Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve (iba) týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, t. j. ak by nedošlo k nesprávne úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil. Navrhovateľ namietal, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho postupu tým, že poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie v danej veci vydal nie v zákonnej, 15-dňovej lehote, ale po viac ako 6 mesiacoch, resp. po 204 dňoch. Súd v tomto prípade skúmal, či exekučný súd dodržal zákonnú 15-dňovú lehotu, z akého dôvodu táto dodržaná nebola a či je tu existencia dôvodu na náhradu škody a či vôbec nejaká škoda vznikla. Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (t. j. do 31. 05. 2010), bolo v čase podania žiadosti

o udelenie poverenia možné vydať poverenie, na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených ako exekučného titulu. Až neskôr bol zákon v uvedenej časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Podľa navrhovateľa rozhodcovský rozsudok je exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku novelou účinnou od 01. 06. 2011. Novelizácia predmetného ustanovenia by bola nadbytočná, ak by išlo o exekučný titul podľa písmena i). Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok sa za exekučný titul považoval podľa písmena d), potvrdzuje aj komentár k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého k novele účinnej od 01. 06. 2010 o zániku 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku došlo z dôvodu potreby preskúmania písomností pre prípad neprípustnosti exekúcie. Zák. č. 144/2010 Z. z., ktorý novelizoval Exekučný poriadok sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona (komentár k § 44 Exekučného poriadku). V čase podania žiadostí na vydanie poverenia lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (12. 11. 2008) upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Už toto samotné znenie zákonného ustanovenia oprávňovalo exekučný súd ex offo skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Keďže v danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd bol jednoznačne a nespochybniteľne oprávnený ex offo skúmať, či tento rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom, ale tiež či pôvodný titul tohto rozhodnutia neobsahoval neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok). Je nesporné, že súd nevydal poverenie v 15-dňovej lehote tak, ako mu to ukladalo ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ale poverenie na vykonanie exekúcie vydal súdnemu exekútorovi dňa 07. 01. 2009, t.j. po uplynutí takmer dvoch mesiacov. Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty. Nepravdivé a zavádzajúce sú tvrdenia navrhovateľa v podanom návrhu, že súd vydal poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie po šiestich mesiacoch, resp. bol v omeškaní 204 dní. Nárok na náhradu škody si navrhovateľ uplatňuje výlučne podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., dôvodiac, že príslušný súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. V súvislosti s prípadným prieťahom v danej veci sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. Z uvedených dôvodov súd preto konštatoval, že v danej exekučnej veci vedenej Okresným súdom Levice sp. zn. 7Er 1020/2008 nezistil žiadny nesprávny úradný postup, zakladajúci nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy navrhovateľa. Súd zistil, že návrh na predbežné prerokovanie podal navrhovateľ odporcovi dňa 25. 09. 2012. Navrhovateľ podal súdu návrh o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súdu dňa 28. 09. 2012. V čase podania návrhu súdu šesťmesačná zákonná lehota ešte neuplynula, avšak v čase rozhodovania súdu, táto lehota už uplynula a odporca návrhu navrhovateľa v rámci predbežného prerokovania nevyhovel. Súd preto návrh za predčasne podaný nepovažoval a vo veci rozhodol. Odporca vzniesol námietku premlčania dôvodiac, že lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na to, exekučné konanie bolo začaté v roku 2008 (dňa 12. 11. 2008) doručením žiadosti o udelenie poverenia súdu a navrhovateľ sa predbežného prerokovania domáhal v roku 2012 (dňa 23. 04. 2012), predmetný nárok navrhovateľa na náhradu škody, súd nepovažoval za premlčaný, keďže podľa § 19 ods. 1 zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V danom prípade bolo vydané poverenie súdnemu exekútorovi dňa 07. 01. 2009. Z tohto dôvodu námietku premlčania vznesenú odporcom,

súd neakceptoval. V danej veci navrhovateľ súdu nepredložil žiadne dôkazy o existencii majetkovej škody 125 eur. Iba samotné tvrdenie navrhovateľa o existencii vyššie uvedenej škody nie je možné považovať za preukázanú existenciu výšky škody. Súd vyčíslenú výšku škody vynaloženú na správu pohľadávky, ako aj výšku škody na udržiavanie a správu informačného systému považoval za účelovú, nepreukázanú, nakoľko je toho názoru, že navrhovateľ musel pohľadávku spravovať informačným systémom aj za situácie, ak by bol exekučný súd rozhodol bezodkladne po doručení žiadosti o udelenie poverenia. Taktiež navrhovateľ, na ktorom je preukázanie existencie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a konaním odporcu, túto žiadnym spôsobom nepreukázal, čím sa dostal do dôkaznej núdze. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a postupom exekučného súdu, ktorý žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia vyhovel po viac ako dvoch mesiacoch z dôvodu, že ani v prípade, ak by súd bol rozhodol bezodkladne (na nasledujúci deň), by hmotná škoda navrhovateľovi nevznikla. Aj keď v prípade nesprávneho úradného postupu ide o objektívnu zodpovednosť, je nevyhnutné preukázať konkrétnu skutočnosť, zakladajúcu túto zodpovednosť štátu za vznik škody. V danom prípade žiadna takáto skutočnosť navrhovateľom preukázaná nebola. K uplatnenej nemajetkovej ujmy súd poznamenal, že táto bola uplatnená neopodstatnene, nakoľko súd skonštatoval, že k nesprávne úradnému postupu exekučného súdu nedošlo, teda nedošlo porušeniu základného práva na súdnu ochranu, nedošlo k vnútorným zásahom do spoločnosti, k ovplyvňovaniu podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušeniu práv navrhovateľa, strate legitímnych očakávaní, k strate dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky tak, ako to navrhovateľ tvrdí, pričom toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal a vykonaným dokazovaním bolo zistené a preukázané, že k týmto jeho tvrdeniam zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo. Vzhľadom k tomu, že súd dospel k názoru, že na strane odporcu, konajúceho cestou exekučného súdu, nedošlo k nesprávne úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ a to zodpovednosť odporcu za uplatňovanú ujmu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si ich neuplatnil a žiadne trovy mu ani nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd 1. stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávne úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Navrhovateľ nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávne úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na

ktorom nemožno založiť meritorne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednávania na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

Navrhovateľ sa podaným návrhom od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 330 eur, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom na Okresnom súde Levice v exekučnej veci sp. zn. 7Er/1020/2008. Exekučným titulom v tejto veci bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenská rozhodcovská a. s. so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 06917/08.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody (ďalej len citovaný zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31. 05. 2010 (ďalej len Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na

vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ods. 2 citovaného zákona súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania súdom prvého stupňa zistil, že súdny exekútor podal na Okresnom súde Levice žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 12. 11. 2008 a dňa 07. 01. 2009 bolo súdnemu exekútorovi udelené poverenie.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010, teda v znení v čase začatia exekúcie obsahuje zákonnú lehotu na vydanie poverenia. Z dokazovania vykonaného súdom 1. stupňa vyplýva, že v danej veci síce k rozhodnutiu súdu 1. stupňa do 15 dní odo dňa žiadosti o udelenie poverenia súdnym exekútorom (12. 11. 2008) nedošlo, avšak vzhľadom k tomu, že pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym radným postupom je okrem nesprávneho úradného postupu potrebné preukázať aj škodu a príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom, pričom v danom konaní ani škoda, ani príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom nebola preukázaná, pričom podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky platí, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu a odvolací súd zistil, že v exekučnej veci, od ktorej si navrhovateľ svoj nárok uplatňuje, bolo rozhodnuté v primeranom čase, dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný a ak ho súd prvého stupňa zamietol, jeho rozhodnutie je vecne správne. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k odvolacím dôvodom navrhovateľa dodáva, že keďže navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP). Tvrdenie navrhovateľa, že súd v danej veci aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu je nesprávne. Súd 1. stupňa citoval dané ustanovenie v správnom znení, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná. K zamietnutiu návrhu navrhovateľa nedošlo nedôveryhodnosťou údajov navrhovateľa, ale nespĺnením podmienok na náhradu škody, pričom vzhľadom k dĺžke konania súdu nedošlo k predĺženiu trvania stavu právnej neistoty navrhovateľa neprimeraným spôsobom. Súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu 1. stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní mu trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.